

เทศน์เช้า วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสนุโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะนี้เป็นสัจจะเป็นความจริงที่อยู่ใกล้ตัวของเรา แต่เรามองข้าม เราไม่เห็นว่าเป็นที่พึ่งที่อาศัยไง เรามองเห็นแต่บ้านเรือน อาหาร ที่พักอาศัยนี้ เป็นที่พึ่งอาศัย บ้านเรือนที่พักอาศัยนั้นมันเป็นปัจจัย ๔ แต่สังขารมันเป็นความจริง เป็นความจริงสำหรับที่ว่าบรรเทาทุกข์ในหัวใจของเราไง ถ้าบรรเทาทุกข์ในหัวใจของเราละ

สพฺเพ สตฺตา สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุขๆ เกิด

ดูภัยพิบัติสิ ดูแผ่นดินไหวสิ ดูวาตภัยสิ ดูภัยแล้ง ดูน้ำท่วม เวลามันมา สิ่งที่เราตักตวง ภัยจากข้างนอก นั่นแหละภัยพิบัติที่มันเกิดขึ้น

เราเกิดในประเทศอันสมควร เกิดในประเทศอันสมควรนะ เราเกิดจากพ่อจากแม่ที่เป็นสัมมาทิฐิ ถ้าพ่อแม่ พ่อแม่ของเราเป็นมิชฌาทิฐิ มิชฌาทิฐิจะพาไปตกปลา จะพาไปล่าสัตว์ จะพาไปสร้างเวรสร้างกรรมไง

แต่ถ้าเป็นสัมมาทิฐิ ลูกอย่าทำอย่างนั้น นั่นเป็นการสร้างเวรสร้างกรรม สัตว์มันก็รักชีวิตของมันทั้งนั้นนะ สิ่งมีชีวิตรักชีวิตของตนทั้งสิ้นปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ทั้งสิ้น เราอย่าเบียดเบียนกัน พาลูกพาหลานเราไปวัดไปวา ไปสิ่งที่เป็นธรรม อย่าเอารัดเอาเปรียบกัน เรามีสิ่งใดเราแจกจ่ายกับเพื่อนฝูงของเรา อย่าหยิบฉวยของใคร ถ้าพ่อแม่เป็นสัมมาทิฐิพาลูกไปทางที่ดีงาม สิ่งที่ดีงาม ชีวิตของเขาจะดีงาม

ชีวิตเขาดีงามขึ้นมาเพราะอะไร

เพราะมโนธรรม มโนวิญญาณ มโนธรรมของเขาเป็นความคิดที่ดีงาม ถ้ามโนธรรมของเขา มันสิ่งที่มันปิดกั้นหัวใจ ถ้ามโนธรรมมันดีหรือชั่ว ความชั่วๆ ความชั่วมันเอารัดเอาเปรียบ

เขาทั้งสิ้น มันปิดหูปิดตาคนทั้งสิ้น แล้วมันบอกว่ามันมีผลประโยชน์ มันได้เอาวัดเอาเปรียบเขา
ไฉนนั้นมันปิดหูปิดตา

ถ้ามันในวิญญูณ มโนกรรม มโนสัญญาเจตนาหาร ถ้ามันเป็นความดีงามๆ เราฝึกฝนของเรา
เรา ถ้าความฝึกฝนของเราก็ก็นำมาเพื่อดีงามของเรา เห็นไหม

นี่ไง สัพพะ สตฺตา สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็น
สุขๆ เกิด

เราก็ปรารถนาความสุขของเรา แต่ปรารถนาความสุขของเรา ปัจจัยเครื่องอาศัย คุณ
อุทฺทกกิจบริการ เรามีเงินมีทองเราไปได้ทั้งสิ้น ที่ไหนเขาก็บริการให้เราทั้งสิ้น แต่ความสุขความทุกข์
ในใจของเรา เราไม่มีสติปัญญาเท่าทันมัน

ธรรมโอสถๆ เรามาวัดมาวากก็เพื่อเหตุนี้ไง เหตุนี้เพื่ออะไร

มันเห็นนะ มันรู้มันเห็น เห็นไหม พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่อาศัย
ของเรา ถ้าเป็นที่พึ่งที่อาศัย เป็นแก้วสารพัดนึก นึกได้มากได้น้อยขนาดไหน

ถ้าหัวใจคนที่ยิ่งใหญ่เขานึกได้มากนะ เขาเสียสละหมดเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทฺธเจ้า เจ้าชายสิทธัตถะสละราชบัลลังก์ สละทุกๆ อย่างเลย สละเพื่ออะไร สละเพื่อโพธิญาณ
ของท่าน แล้วเวลาได้โพธิญาณของท่านมาเจือจานพวกเราสาวกสาวกจะผู้ที่ได้ยินได้ฟัง

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทฺธเจ้า ไม่มีกำมือในเรา แบบหมดเลย แบบหมด
เลย แต่เราไปเอาไสยศาสตร์ เราไปเอาความเชื่อนอกศาสนา อภินิหารต่างๆ ความรู้วาระจิต
ต่างๆ มันเรื่องนอกศาสนาทั้งสิ้น

เรื่องในศาสนา ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ เรื่องอริยสัจ สัจจะความ
จริง

ที่นี้สัจจะความจริงมันละเอียดลึกซึ้งจนคนเข้าถึงไม่ได้ พอคนเข้าถึงไม่ได้ก็เอาแต่สัญญา
อารมณ์ไฉน เหาะเหินเดินฟ้า รู้วาระจิต ทายโชคชะตาราศี ไสยศาสตร์ทั้งสิ้น

แต่ถ้าเป็นจริงนะ ทาน ศีล ภาวนา สพุเพ สตฺตา สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น นี่ไง ถ้ามันมีจิตใจที่เป็นสาธารณะไง ถ้าจิตใจที่เป็นสาธารณะ ความ เป็นอยู่คนเราก็กินแค่อิมเดียวเท่านั้นนะ ที่นอนก็แค่อิมเดียวเท่านั้นนะ ที่อยู่ที่อาศัยมันก็พอ อาศัยได้ทั้งสิ้น

ดูเวลาพระเรา พระเราเวลาถือธุดงค์วัตร ธุดงค์วัตรเป็นเครื่องขัดเกลากิเลส คำว่า “เครื่องขัดเกลากิเลส” ปรรณาสังขโตแล้วไม่ได้สมความปรารถนาทั้งสิ้น อยากได้อย่างหนึ่ง จะ ได้อีกอย่างหนึ่ง นี่ไง เป็นเครื่องขัดเกลากิเลส คือไม่ได้สมความปรารถนา สิ่งที่ปรารถนามัน ไม่สมใจหรอก

เวลาวัยรุ่นก็ปรารถนาอย่างหนึ่ง คนวัยทำงานก็ปรารถนาอย่างหนึ่ง คนชราภาพต้องการ อาหารอ่อนๆ ให้อุดเอา เพราะอะไร เพราะมันเคี้ยวอาหารไม่ได้ นี่ไง ไม่สมความปรารถนาทั้งสิ้น นี่เป็นเครื่องขัดเกลากิเลส

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งทีบอกกว่าเราเห็นว่ามันเป็นความน้อยเนื้อต่ำใจ เป็นความด้อยในสังคม สังคมเขายิ่งใหญ่

สังคมยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ด้วยกระแส เวลาผู้ที่สงบระงับเข้ามาแล้วในหัวใจนะ อยู่ที่ไหนก็ อยู่ได้ แล้วสิ่งที่ดิงามมันดิงาม เดียวนี้เขาสวยออกมาจากหัวใจไง เขาสวยออกมาจากความรู้สึก นึกคิดใจ ความรู้สึกนึกคิด ยัมสยามัง มันออกมาจากหัวใจ เจตนาที่สะอาดบริสุทธิ์ เจตนาที่ไม่ เอาวัดเอาเปรียบใคร เจตนาที่หวังให้คนอื่นเป็นสุข แล้วมันเข้าที่ไหนมันก็อาจหาญนะ

แต่ว่าคนเรามันมีเวรมีกรรม เวลากรรมมันตอบสนอง กัมมพณฺธุ กัมมปฏิสรโณ กรรมเป็น เผ่าพันธุ์ กรรมเป็นแดนเกิด กรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมถึงเวลามันให้ผล เวลากรรมมันให้ผลเรา หลีกเลียงได้อย่างไร

ความหลีกเลียงก็หลีกเลียงด้วยธรรมะนี่ไง สิ่งที่ทำ สิ่งทีกรรม กัมมพณฺธุ กรรมเป็น เผ่าพันธุ์ กรรมเป็นเผ่าพันธุ์มันเป็นเผ่าพันธุ์กับใจนี้มา พอเป็นเผ่าพันธุ์กับใจนี้มา ใจมันชอบ อย่างนี้ ใจมันชอบอย่างนี้ ใจมันคิดอย่างนี้ แล้วอย่างอื่นมันดีดมันดั้น มันไม่เอา มันจะเอาแต่ ความพอใจของมัน นี่เป็นเผ่าพันธุ์ของมัน

กมฺมพณฺธุ กมฺมปฏิสรโณ กรรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรรมเป็นการกระทำของเรา เราจะทำความงามความดีมากน้อยแค่ไหน ทำบาปอกุศลขนาดไหน เวลากรรมมันให้ผลนะ มันให้ผลทั้งสิ้น

แต่กรรมให้ผล ถ้าเรามีคุณธรรมในหัวใจ ดุสิต เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาเป็นพระโพธิสัตว์ๆ เป็นเตมียี่ไฉนนั่นนะ นั่นนะชั้นธบารมีมันมีความอดทนใน

เขาไม่เชื่อ ดุสิต ตัดหู ตัดจมูก ตัดลิ้น ท่านไม่สนใจเลย นี่เวลาคนสร้างบุญสร้างกรรมขึ้นมา แต่เวลาภักษัตริย์ที่ทำนั้นทำด้วยทวิฏฐิมานะของเขา ด้วยอยากเอาชนะคะคานของเขา เวลาเขาเสร็จกิจของเขา เขาออกจากสถานที่นั้นไป ธรณีสูบเลย

ก็ไปทำร้ายคนอื่น ไปทำร้ายพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์เขาสร้างบารมีของเขา แล้วเอ็งไม่เชื่อ เอ็งไปทำร้ายเขา ไปทำร้ายเขาด้วยทวิฏฐิมานะ ด้วยอำนาจของตนใน ออกจากสถานที่นั้นไป ธรณีสูบเลย นี่ข้อเท็จจริงใน กมฺมพณฺธุ กมฺมปฏิสรโณ ถ้ากรรมมันให้ผลๆ

แต่ถ้าเรามีสัจจะนะ เรามีคุณธรรมในหัวใจของเรา เรามีธรรมเป็นที่พึ่งๆ ธรรมคือสติคือปัญญา นั่นแหละมันเป็นที่พักของเรา มันแก้ไขวิกฤติการณ์ในชีวิตของเราได้ทั้งสิ้น ถ้ามันแก้ได้ เราฝึกหัดอย่างนี้ใน เราไม่ได้มาอ่อนวอนขอสิ่งที่มีหัตถ์จรรยพันเลิศอะไรทั้งสิ้น เราขอให้เรามีสติ เราขอให้เรามีปัญญา เราขอให้เราพาชีวิตของเรามีแต่ความสงบสุขใน

สพฺเพ สตุตา สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุขๆ เกิด

แล้วความสุขของเอ็ง เอ็งต้องการอะไร ก็เป็นสุขของเอ็ง เรื่องของเอ็ง เราจะไปบังคับให้คนคิดเหมือนกันเป็นไปไม่ได้ แต่เรามีสติปัญญาสำหรับบังคับหัวใจของเราได้ ถ้าเรามีสติปัญญาสามารถบังคับหัวใจเราได้นะ อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

เวลาครูบาอาจารย์ของท่านเข้าไปในป่าในเขา ท่านเข้าไปเผชิญกับสิ่งใดท่านยิ้มแย้มแจ่มใส ก็เราหาเอง ก็เราเข้าป่ามาเอง ก็เราตั้งใจมาเอง จะไปน้อยเนื้อต่ำใจ ไปกดดันตัวเองเรื่องอะไร ก็เราหาเอง

ถ้ามันทำความสงบไม่ได้ เราก็ต้องเอาที่สงบสงัดนั้นมาเป็นที่พัก ถ้าเราทำความสงบไม่ได้ ไปเที่ยวป่าช้า ป่าช้าก็เอาซากศพมาบังคับ ถ้าเราเที่ยวป่าช้าไม่ได้ก็เอาสัตว์ สัตว์ที่มันเป็น

ภัยๆ ถ้าเขายังคิดนอกกลุ่มนอกทางอยู่ เขายังคิดส่งออกอยู่ ยังคิด อยากได้นู่น อยากได้นั้นะ พอไปเจอเสือ เจียบเลย เดี่ยวมันจะตะปบเอาเดี๋ยวนี้

นี่เขาไปหาอุบาย เราหาสถานที่อย่างนั้น สถานที่อย่างนั้นเพราะข้างนอกเข็ดฉายนะ แต่ข้างในทุกข์ยาก

ข้างนอกหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส หัวใจอมทุกข์ แล้วไม่มีใครแก้ไขให้ได้ เราไปสถานที่แบบนั้น เวลามันไปแล้วมันกลัว ถ้ากลัว คิดสิ พอคิดแล้วมันวาดภาพ วาดภาพเสือไป ถ้ามันพุทโธๆ มันไม่วาด ถ้าคิดว่าเราต้องตาย เสือกัดคอ นี่มันไม่คิดแล้ว นี่ไง ที่เขาไป เราปรารภอย่างนั้นนะ นี่เครื่องขัดเกลาก

แต่เราไปมองกันว่า โอ้โฮ! เป็นเรื่องโหดร้าย เป็นเรื่องที่ไม่เป็นความสุข มันเป็นความทุกข์ทั้งสิ้น อยากมีความสุข อยากจะรื่นเริงบันเทิงกับโลกเขา

รื่นเริงบรรเทิงกับเขาไปนะ ดุสิ อบายมุข อบายภูมิ อบายมุขทั้ง ๖ มันก็ลงสู่อบายภูมิ นั้นนะ แต่ถ้าเราถือศีลของเราที่พรหมจรรย์ นี่ไง ถ้าพรหมจรรย์เพื่อประโยชน์กับเราไง เรามีศีลมีธรรมของเรา

หน้าที่การงานเป็นเรื่องหน้าที่การงานนะ ทุกคนเกิดมาต้องมีหน้าที่การงาน แม้แต่พระก็ยังมียุหน้าที่บิณฑบาตเป็นวัตร ทำภักติก รักษาศีลนี้ไว้ รักษาศีลนี้ไว้ละ ทุกคนไม่โง่หรือทุกคนฉลาด ต้องรักษาศีลนี้ไว้ มันพอเอี่ยวยารักษาศีลนี้ไว้ การฉนของสมณะฉนเพื่อดำรงชีพเท่านั้น ไม่เหมือนการฉนของฆราวาสเขา

ฆราวาสเขา เขาฉนเพื่อเกียรติศัพท์ของเขา ฉนเพื่อกาม ฉนเพื่อทิฏฐิมานะ เวลากินแบบโลกนี้ กินเพื่อเกียรติ เพื่อกาม เพื่อความยิ่งใหญ่

เราฉนแบบสมณะ สมณะพอเอี่ยวยาศีลนี้ผ่านไป ถ้าเอี่ยวยาศีลนี้ผ่านไป เอี่ยวยาศีลนี้ทำไม

เพราะมันรู้้อยู่แล้ว เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติสิ้นสุดแห่งทุกข์นะ ท่านรู้้อยู่แล้วว่าต้องตาย แต่ตายแบบผู้มีคุณธรรมนะ ตายแบบยิ้มแย้มแจ่มใส

จิตตกหนีเวลาตาย รถม้าเทวดายังมารับเลย ถ้าอุดมสมบูรณ์พอ นี่กรรมจำแนกสัตว์ให้
เกิดต่างๆ กัน ถ้าสร้างกรรมไว้สมบูรณ์แล้วนะ มันไม่กลัวอะไรหรอก มันพร้อมทั้งนั้นนะ เพราะ
อะไร

เพราะความเป็นจริง เกิด แก่ เจ็บ ตายนี้เป็นเรื่องจริงนะ เป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ เป็นเรื่อง
สัจจะธรรมดา ฉะนั้น เรื่องสัจจะธรรมดา แล้วเราจะไปได้แย้งกับเรื่องที่เป็นสัจจะ เรื่องที่เป็น
ความจริงได้อย่างไร

ถ้าเราไม่ได้แย้งเรื่องสัจจะความจริงขึ้นมา แต่เรามีสติปัญญา พระรัตนตรัย พระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ พระธรรมก็เตือนเรามาตลอดเวลาอยู่แล้ว ถ้าเตือนเราตลอดเวลาอยู่แล้ว
เราจะมีบุญกุศลติดหัวใจเราไปไง เรามีอะไรพร้อมบ้างที่จะเผชิญกับความตายแล้วอืม

เผชิญกับความตายเพราะมันเป็นเรื่องจริง

ในทางการแพทย์นะ เวลาไปเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาเขาบอกว่าเงินเก็บไว้เถอะ เก็บไว้ให้
ลูกหลานมันได้ใช้บ้าง ถ้าไม่อย่างนั้นรักษาจนหมดแล้ว เป็นหนี้เป็นสินแล้วก็ยังต้องตาย

หมอหลายๆ คนที่ว่ารักษาไม่ได้เขาพูดอย่างนั้นทั้งสิ้น เพราะในทางการแพทย์เขาเห็น
คนเจ็บคนป่วยขึ้นมา เพราะรักชีวิตขึ้นมา ทุ่มเทพวิทย์สมบัติชายทั้งหมดเลยเพื่อมารักษาตนเอง
แล้วก็ตาย ตายไปพร้อมกับหนี้สิน ลูกหลานแบกภาระต่อไป นี่ไง เพราะไม่อยากตายไง

แต่ถ้ามันเป็นเรื่องธรรมดาๆ นะ อ้าว! ถ้าอยู่ได้ก็อยู่ รักษาหายก็ดี ถ้ารักษาไม่ได้ รักษา
ไม่ได้มันก็เป็นกรรมของสัตว์ มันจะเป็นอะไรไป มันเรื่องธรรมดา คนเขาตายกันทั่วโลกทั่ว
แผ่นดิน ทำไมเราจะตายไม่ได้ เราก็ต้องตายเหมือนกัน เห็นไหม

แต่ถ้าเวลาเรามีสติปัญญา ก่อนที่เราเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา เราฝึกกันอยู่นี่ไง เรามาวัดมาวา
ขึ้นมาก็เพื่อหัวใจของเรา นี่ไง เรามาวัดมาวาก็เพื่อจิตใจที่เข้มแข็งนี่ไง

แล้วเวลาเราเสียสละไป เราเสียสละจากมือเราไป ไปถึงมือของสมณะ มือของผู้ประพฤติ
ปฏิบัติ มันจะไม่ได้บุญตรงไหน บุญมันตั้งแต่เราอยากจะเสียสละอยู่แล้ว ถ้าเราเสียสละอยู่แล้ว
มันปฏิบัติหาค พอสละไปแล้วเป็นบุญกุศลของเรา เป็นทิพย์สมบัติ ทิพย์สมบัติตรงไหน สิ่ง

ถวายทานมานี้สดๆ ร้อนๆ ไม่เนาไม่เสีย คิดเมื่อไหร่ก็ได้เมื่อนั้น เวลาตายไป ไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม ทิพย์สมบัตินั้นไง

หลวงปู่เจี๊ยะพูดประจำ “สวรรค์ไม่มีตลาดนะเว้ย”

ไม่มีการซื้อ การขาย การแลกเปลี่ยน ไม่มีทั้งสิ้น ทิพย์สมบัติ นี่ไง สิ่งที่ว่าสดๆ ร้อนๆ ที่มันไม่บูดไม่เน่า พอไปเทวดาขึ้นมา วิญญาณอาหาร วิญญาณอาหารคือวิญญาณ จิตดวงนั้นมันจับสมสิ่งที่เป็นทิพย์ ใครที่สร้างไว้มากมายมหาศาล เวลาแสง อาหารของเทวดามันสว่าง กระฉ่างจ้ามากกว่าคนอื่น

เราทำไว้น้อยนิดเป็นแสงหิ่งห้อย แต่เราก็ดำรงชีพได้ แสงนั้นเริ่มจางลง พลังงานนั้นเริ่มเบาลง เทวดาจะหมดอายุขัย หมดอายุขัยเพราะขาดอาหาร ขาดอาหาร เทวดาต้องตาย ตายแล้วก็มาเกิดเป็นอะไรก็ไม่รู้แล้วแต่กรรมพญู แล้วแต่กรรมที่สร้างมา นี่ผลของวิภวภูฏะ

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวิภวภูฏะ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อเป็นสิทธิ์ ตามสบาย เชื่อก็ได้ ไม่เชื่อก็ได้ กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อด้วย ให้ภาวนา ให้เป็นปัจจุตัง สันติวิภวภูฏะเกิดขึ้นมากับจิตของเรา ไม่มีกำมือในเรา พระพุทธเจ้าแบไว้ตลอด นี่ผลของวิภวภูฏะ

แต่ถ้าเป็นในพระพุทธศาสนา เรื่องอริยสัจ เรื่องสัจจะความจริง สัจจะความจริงขึ้นมา มันจะทุกข์จะยาก จะมั่งมีศรีสุขทุกข์จนเข็ญใจขนาดไหน เรามีความศรัทธามั่นคงในพระพุทธศาสนา เราพยายามทำความเข้าใจของเราเข้ามา

ถ้าใจสงบระงับเข้ามา จิตตั้งมั่น พอจิตตั้งมั่นแล้วจิตนุ่มไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต ตามความเป็นจริง ถ้าเห็นจิตตามความจริง นั้นจะเกิดภาวนามยปัญญา ปัญญาการรู้แจ้งในจิตของตน

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวิภวภูฏะ จิตที่มันทุกข์มันยากขึ้นมา จิตที่มีบุญน้อยมีบุญมาก ขนาดไหน มันจะใช้ปัญญาแทงตลอด รู้แจ้งในใจของตนๆ นั้นจะวิปัสสนาเกิด พระพุทธศาสนา สอนที่นี้ พระพุทธศาสนาสอนอย่างนี้ ถ้าสอนอย่างนี้มันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม

แล้วเวลามันพิจารณาไปแล้วตึงคับหนาน มันปล่อยวางชั่วคราว มันเข้าใจขึ้นมาด้วย กำลังของสติ ด้วยกำลังของปัญญา

เวลาหลวงตาท่านสอน ท่านบอก นี่กำลังของธรรม กำลังของธรรม กำลังของการภาวนา ธรรมกับกิเลสมันต่อสู้กันไง

กิเลสก็คือความเคลิบเคลิ้ม มีแต่ทวิฏฐิมานะ มีความอหังการในหัวใจ นั่นคือกิเลส กิเลสบอกว่า เรายังไม่ตาย เราจะอยู่ค้ำฟ้า เราจะครองโลก นั่นนะเรื่องของกิเลส กิเลสมันยุมันเหย ของมัน

เวลาเรามีสติปัญญาขึ้นมา เราสงบระงับเข้ามา จิตของเราสงบแล้ว ถ้ามันเกิดภาวนามย ปัญญา ปัญญาที่รู้แจ้งในใจของตน ปัญญาที่มันจะแทงทะลุในจิตของตน นี่เกิดกองทัพนธรรม กองทัพคือภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการภาวนา นี่ไง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไง เรามีรัตนตรัย

เรามีพระธรรมๆ พระธรรมแล้วกราบสังฆธรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบ ธรรมๆ เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สังฆธรรมมันเกิดขึ้นในหัวใจของเรา มันเกิดภาวนามย ปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา เกิดธรรมจักร

ที่ว่าธรรมจักรๆ จักรคือศีล สมาธิ ปัญญาที่มันเคลื่อนเข้ามาในหัวใจ มันไม่เหมือน กงจักร กงจักรของกิเลสมันเป็นกงจักรที่ทำลายหัวใจของตน เวลาเป็นธรรมจักรเกิดขึ้น ระหว่าง กองทัพกิเลสกับกองทัพนธรรมมันต่อสู้กันบนภวาสวะ บนจิตของตน

เวลาคนภาวนาไปมันจะเห็นระหว่างกองทัพนธรรมกับกองทัพกิเลสมันประหัดประหารกัน มันเกิดความมหัศจรรย์ๆ โอ้โฮ! พระพุทธศาสนา

เวลาหลวงตาท่านบรรลุนิพพาน ท่านกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบแล้ว กราบเล่าๆ รู้ได้อย่างไร รู้ได้อย่างไร

ใจของเราไม่มีหอรก มีแต่ซีไม้ ทรงจำธรรมวินัยไว้แล้วมาตีความเป็นตรรกะ แล้วก็เหยียบย่ำทำลายกันว่ากูจำได้ดีกว่ามึง แล้วกูขยายความได้ดีกว่า แต่ไม่มีเนื้อหาสาระ ไม่มี ความเป็นจริงในใจนั้นเลย

ความเป็นจริงในใจนั้นต้องทำความสงบของใจเข้ามา ฐิติจิต จิตที่เวียนว่ายตายเกิดใน วัฏฏะ ปฏิสนธิจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เกิดในไข ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ เวลา

เกิดภาวนามยปัญญา เกิดธรรมจักรขึ้นไ มั่นไปเรื่อยไปถอนที่จิตดวงนั้น เวลาจิตดวงนั้นเวลามัน ทำลายอวิชชาหมดในใจดวงนั้นแล้ว ใครตายเวลาหลุดพ้นไป

นี่ผลของวิญญะไง การเวียนว่ายตายเกิดในวิญญะ แต่ถ้ามันวิวิญญะ มันหลุดจากวิญญะไป แล้วใครตาย

มันไม่อยู่ในกระแสของวิญญะ หลุดออกไปจากวิญญะ แล้วหลุดออกไปอย่างไร เวลาหลุดไป มันเกิดจากการกระทำไ

นี่พูดถึงว่าฟังธรรมๆ ฟังเพื่อเหตุนี้ไ พระพุทธศาสนานี้มีคุณค่ามาก มีคุณค่าที่องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเที่ยวสอนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย แล้วมันต้องมีฝั่ง ตรงข้ามที่ว่าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

พระพุทธศาสนายืนยันถึงการไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายในใจดวงนั้น ในใจขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ในใจปรารถนาของชาวพุทธเราถึง ที่สุดแห่งทุกข์

แต่เรามันขี้ทุกข์ขี้ยาก ทุกข์จนตรอมใจ ทุกข์จนเจ็บช้ำน้ำใจ ทุกข์จนเก็บไว้ในใจ ทุกข์มัน บีบคั้นในใจ เพราะความทุกข์อันนั้นมันอยู่กับใจดวงนั้น มันก็บีบให้ใจมาเกิดอีกๆ นั่นนะคือการ ขยับเคลื่อนของกรรม กรรมในหัวใจดวงนั้น

ทำดี ทำดี ทำดี ทำดีก็ขยับเคลื่อนแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระโพธิสัตว์ ทำดีๆ ทำดีจนมีอำนาจวาสนาบารมี พอมีอำนาจวาสนาบารมีมันจะเริ่มมีสติปัญญา มีฐาน มีภ วาสวะ กรรมฐานสามารถเห็นได้ว่า จินตนาการเป็นอย่างไร ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิด ธรรมจักร ธรรมจักรที่ระหว่างกองทัพนธรรมกับกองทัปกิเลสมันต่อสู้กันอย่างไร

แล้วถ้าเป็นจริง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ธรรมะไ ไม่มีกำมือในเรา บัจจัตตัง สันติภิกขุโก รู้ได้ทุกดวงใจ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะคือหัวใจของตน อุปัฏฐาก รักษาใจของตนด้วยคุณงามความดี ให้ใจของตนมีที่พึ่งที่อาศัย อย่าให้ใจของตนโดนกิเลสมันขี คอ ขีรดขีโลก ขีไกรธ ขีหลง ขีถ่ายกลางหัวใจ แล้วเจ็บปวดทุกข์ร้อนโดยไม่มีทางออก เหว้ง